

Dessacralització del marc legal

Amb el Partit Popular fora del Govern espanyol s'obre un escenari diferent. El nou context hauria de permetre endegar una sèrie de debats que el PP havia volgut soterrar i que afectaven la concepció del model de l'estat. El nou projecte d'Estatut de Catalunya n'és un exemple.

No és casual que els llocs de l'estat on el PP ha rebut un càstig electoral més important hagin estat Catalunya i el País Basc. Els governs d'aquestes dues comunitats autònomes han defensat, amb projectes diferents, propostes encaminades a augmentar l'autogovern i a reformular les relacions amb l'estat, per assolir un reconeixement nacional.

Tampoc no hauria de passar per alt al PSOE, ja que és en aquests llocs on ha crescut més, i en gran part ho ha fet a mesura que el seu discurs polític s'ha distanciat més del del PP, com ha començat a passar recentment al País Basc.

Per tant, el qui serà el president de l'estat espanyol durant els propers anys ha de ser conscient que s'haurà d'enfrontar al repte d'obrir un debat sobre possibles reformes del marc jurídic de l'estat. Un debat que no sols ha estat negat per l'executiu popular, sinó que també s'ha criminalitzat sistemàticament, fins a extrems inimaginables. Fins i tot en les files del PSOE, durant la legislatura anterior, hi ha hagut bastants dirigents que han mostrat molt poca predisposició a acceptar cap tipus de diàleg en aquest àmbit.

Abans de les eleccions al Parlament de Catalunya del 16 de novembre, els socialistes catalans van aconseguir la promesa del candidat a la presidència del Govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero —llavors tothom veia gairebé impossible que el líder del PSOE aconseguís desallotjar el PP de la Moncloa—, de respectar qualsevol proposta d'Estatut que sorgís del consens polític a la cambra catalana.

El president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, també ha afirmat que la redacció d'un nou Estatut de Catalunya, un dels principals debats d'aquesta legislatura al Principat, ara és, amb la victòria del PSOE, més a prop. D'aquesta manera, sembla obvi que les possibilitats que un nou text estatutari pugui tirar endavant són avui una mica més reals.

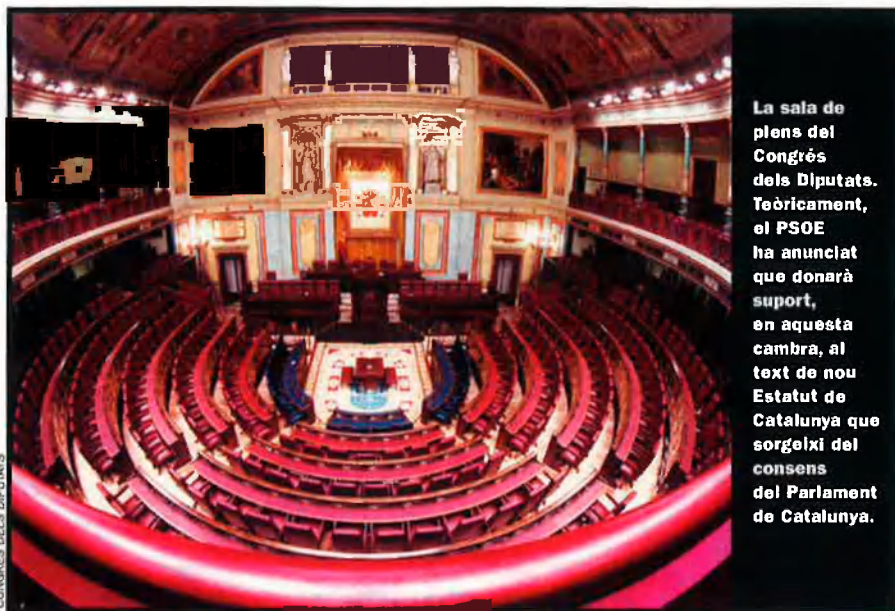
L'altra qüestió serà que la proposta que pugui sortir del consens polític català sigui respectada íntegrament per tot el PSOE i que no hi hagi la temptació de retallar-la. Val a dir que, de moment, des del partit socialista s'han donat mostres d'obertura pel que fa a aquest diàleg. El portaveu del grup parlamentari del PSOE al Congrés dels Diputats, Jesús Caldera, va defensar que la proposta d'Estatut que arribi al Congrés rebrà el suport dels socialistes espanyols, sempre que el nou text sigui fruit d'un ampli consens. Però també és cert que en aquestes mostres de bona voluntat s'afegeix el condicionant que el nou Estatut "no entri en conflicte amb els principis constitucionals", una interpretació que generalment sempre ha estat tremendament restrictiva a Madrid.

Desbloqueig de la política. Sigui com sigui, Zapatero ha fet veure que vol trencar amb la dinàmica immobilista i de confrontació que havia caracteritzat l'exercici polític de José María Aznar, especialment en el seu segon mandat. L'endemà de la victòria electoral ja va deixar clara la seva voluntat de diàleg amb totes les institucions públi-

ques. De tota manera, en la primera compareixença pública en què va exposar les prioritats del seu Govern no va esmentar en cap moment el reconeixement de la plurinacionalitat de l'estat espanyol. Així doncs, és fàcil imaginar que, *a priori*, aquesta idea de l'estat no forma pas part de l'agenda del nou executiu.

Per tant, ara hi ha un nou Govern a Espanya que és més obert al diàleg i que no criminalitza el debat sobre les reformes institucionals, però, de moment, continua sense haver-hi rastre del debat pendent des de la transició: el del reconeixement de les nacions que avui són dins l'estat.

Enric Rimbau

La sala de plens del Congrés dels Diputats. Teòricament, el PSOE ha anunciat que donarà suport, en aquesta cambra, al text de nou Estatut de Catalunya que sorgelxi del consens del Parlament de Catalunya.

CONGRÉS DELS DIPUTATS

ESTAPÉ RESPON

No hi ha res més difícil que assumir les culpes

—A què atribuiu vós la victòria del PSOE en les generals?
—Fonamentalment a l'efecte cansament que tenia el país en les capes socials més àmplies després de quatre anys de majoria absoluta. Com deia un amic meu fa pocs dies, aquests quatre anys han comportat una càrrega de males-tar que cansa fins i tot al fill de Déu.

—Què pensem de la justificació de la derrota que han fet els populars, segons la qual l'atribueixen al fet que la gent va votar en estat de xoc emocional pels atemptats de Madrid?

—Em sembla molt curiós que es digui això, però comprenc que no hi ha res més difícil que assumir les pròpies culpes. És difícil, i més quan qui respon és el senyor Javier Arenas Bocanegra, Àngel Acebes o Eduardo Zaplana.

—Ha estat un vot a favor del PSOE o en contra del PP?

—És un vot a favor del canvi. De vegades el canvi és més aparent del que sembla. Un metge amic meu diu que molts malalts troben un millor lloc al llit tombant-se de cantó. No puc entendre l'explicació oficial del Partit Popular tenint en compte que han guanyat a Madrid, la capital del xoc, i a la comunitat en conjunt. Si com diuen s'ha votat per l'efecte emotiu, per què Eduardo Zaplana ha tornat a guanyar a València?

—Diu que va ser Aznar mateix qui va trucar a directors de diaris de Madrid i Barcelona per assegurar-los que l'atemptat era obra d'ETA quan els serveis d'intel·ligència espanyols ja sabien que no era així. És una actitud digna d'un president?

—És indigne, però en ell no hi ha res de nou. Ell no sabia estar i ara no se'n sap anar. Només Jesús Ceberio, director d'*El País*, i Antonio Franco, d'*El Periódico*, ho han publi-

cat en els seus diaris. La resta han callat. En la meua època es deia que "el gallo que no canta, algo tiene en la garganta".

—Com qualificaríeu el final de l'etapa Aznar?

—Lamentable, perquè quan va començar l'etapa de majoria absoluta, l'any 2000, va prometre que posaria fi al terrorisme d'ETA en cinc anys. Però ara que se'n va, en deixa dos: el d'ETA i el d'Al-Qaida. El senyor Acebes va dir que si el senyor Arnaldo Otegi deia que no era ETA, era una actitud miserable. De miserables, ho podem ser tots...

—Què ha de fer Zapatero per dignificar la imatge de la democràcia espanyola, a dins i a fora del país?

—A dins, actuar a partir de l'acció de govern que constitueixi el mes de maig: cares noves, estil nou, responsabilitat i que el qui fiqui la pota sigui curosament retirat. En aquests vuit anys d'Aznar només ha dimitit Manuel Pimentel. I a fora, ha d'aclarir relacions amb França i Alemanya, i definir-se amb els Estats Units. En aquest moment, Alemanya i França li han obert un marge de crèdit.

—Què creieu que pot passar a dins del Partit Popular a partir d'ara, sense la cohesió que comporta estar en el Govern?

—Haurem de veure la capacitat de direcció i de cohesió del senyor Mariano Rajoy, que avui per avui em sembla la màxima que té el PP.

—Quin futur polític veieu a Josep Piqué, després d'haver perdut la meitat dels escons a Catalunya?

—Els conversos han de mirar de triar bé.

—Rato se n'anirà a dirigir el Fons Monetari Internacional?